

РЕШЕНИЕ

№ 774

гр. Пловдив, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Мирела Г. Чипова

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разгледа докладваното от Мирела Г. Чипова Въззивно гражданско дело
№ 20225300500394 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на А. И. П., ЕГН: *****, против Решение № 262230 от 16.08.2021 г., постановено по гр. дело № 16570 по описа на РС – Пловдив за 2019 г., в частта, с която е признато за установено, че жалбоподателката дължи на П. С. И., ЕГН *****, в качеството му на частен съдебен изпълнител с рег. № 821, сумата от 1577 лв., представляваща незаплатени такси и разноски по изп.д. № 1034/2010 г. по описа на частен съдебен изпълнител П.И., формирана както следва: 1. сумата от 24 лв. с ДДС – такси по т. 5 от ТТРЗЧСИ за следните действия: съобщение до вискателя „Обединена българска банка“ АД от 31.08.2010 г., връчено на 07.09.2010 г.; 2. сумата от 18 лв. с ДДС – такси по т. 9 от ТТРЗЧСИ за следните действия: запорно съобщение до работодателя на длъжника А.П. – „Галатин“ ЕООД от 13.09.2010 г.; 3. сумата от 18 лв. с ДДС – такси по т. 10 от ТТРЗЧСИ за следните действия: изготвяне на искане за заличаване на възбрана до Служба по вписванията за длъжника А.П.; 4. сумата от 48 лв. с ДДС – такси по т. 4 от ТТРЗЧСИ за следните действия: съобщение за вдигане на запор на А. И. П. до ТБ „МКБ Юнионбанк“ АД от 24.09.2010 г., съобщение за вдигане на запор на А. И. П. до „Първа инвестиционна банка“ АД от 24.09.2010 г., съобщение за вдигане на запор на А. И. П. до „Юробанк България“ АД от 24.09.2010 г., съобщение за вдигане на запор до работодателя на А.П. – „Галатин“ ЕООД; 5.

сумата от 6 лв. с ДДС – такси по т. 3 от ТТРЗЧСИ за следните действия: искане за обща справка до ТД на НАП от 14.08.2014 г. за длъжника А.П.; 6. сумата от 1 463 лв. с ДДС – пропорционална по т. 26 от ТТРЗЧСИ определена при съобразяване на сумата, дължима по споразумението между вискателя и солидарните длъжници от 10.09.2010 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, а именно 30.07.2019 г., до окончателното погасяване на задължението. Във въззивната жалба са изложени подробни съображения за недопустимост и неправилност на първоинстанционното решение в посочената част. Отправя се молба за неговото обезсилване като недопустимо и прекратяване на производството по делото, а в условията на евентуалност – за неговата отмяна и постановяване на ново по съществото на спора, с което да бъдат отхвърлени предявените против жалбоподателката установителни искове

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от П. С. И., с който отговор се взема становище за неоснователност на жалбата, като се отправя молба за оставянето ѝ без уважение и потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната част. В срока за отговор на въззивната жалба въззиваемият П. С. И. е подал и насрещна въззивна жалба против първоинстанционното решение в частта, с която са отхвърлени предявените от него против А. И. П. искове за установяване на паричните притезания, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 31.07.2019 г. по ч. гр.д. № 12737/2019 г. по описа на РС-Пловдив, за разликата над установения размер от 1577 лв. до пълния предявен размер от 1866,08 лв. или за сумата от 289,08 лв., формирана, както следва: 1. сумата от 36 лв. с ДДС – такси по т. 4 от ТТРЗЧСИ за следните действия: съобщение за вдигане на заповед до работодателя на Т. Б. – УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – 12 лв.; съобщение за вдигане на заповед на Т. Б. до „Райфайзенбанк България“ ЕАД от 24.09.2010 г. – 12 лв.; съобщение за вдигане на заповед на Т. Б. до „Уникредит Булбанк“ АД от 24.09.2010 г. 12 лв.; 2. сумата от 216 лв. с ДДС – такси по т. 5 от ТТРЗЧСИ за следните действия: призовка за принудително изпълнение до длъжника Т. Б. от 14.08.2014 г., връчена на 09.09.2014 г. – 24 лв. и съобщение до длъжника Т. Б. за прекратяване на изпълнителното дело от 08.01.2019 г. – 24 лв., призовка за принудително изпълнение до длъжника А.П. от 14.08.2014 г., връчена на 11.09.2014 г., съобщение до длъжника А.П. от 16.09.2014 г., връчено на 02.10.2014 г., съобщение до длъжника А.П. от 26.09.2014 г., връчено на 02.10.2014 г., съобщение до длъжника А.П. от 18.02.2019 г., връчено на 19.02.2019 г., съобщение до длъжника А.П. от 15.07.2019 г., връчено на 16.07.2019 г., съобщение до вискателя „Обединена българска банка“ АД за прекратяване на изпълнителното дело от 08.01.2019 г., съобщение до длъжника А.П. АД за прекратяване на изпълнителното дело от 08.01.2019 г.; 3. сумата от 2, 28 лв. с ДДС – такси по т. 9 от ТТРЗЧСИ за следните действия: заповедно съобщение до работодателя на длъжника Т. Б. – УМБАЛ „Свети

Георги“ ЕАД от 31.08.2010 г.; 4. сумата от 18 лв. с ДДС – такси по т. 10 от ТТРЗЧСИ за следните действия: изготвяне на искане за заличаване на възбрана до Служба по вписванията за длъжника Т. Б.; 5. сумата от 0, 01 лв. с ДДС – пропорционална по т. 26 от ТТРЗЧСИ определена при съобразяване на сумата, дължима по споразумението между взискателя и солидарните длъжници от 10.09.2010 г. и 6. сумата от 16, 79 лв. с ДДС – такси по т. 31 к от ТТРЗЧСИ за пощенски разходи. В насрещната въззивна жалба се излагат подробни съображения за неправилност на решението в обжалваната му част, като се настоява за неговата отмяна и постановяване на ново, с което да се приеме за установено, че А. И. П. дължи на П. С. И. сумата от 289,08 лв.

По делото е постъпил отговор на насрещната въззивна жалба от А. И. П., в който се взема становище за неоснователност на жалбата и се отправя молба за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалвана част като правилно, обосновано и законосъобразно.

Пловдивският окръжен съд, след преценка на събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното:

Въззивните жалби са подадени в срок от легитимирани страни и против подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явяват процесуално допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните основания в жалбата. При извършване на горепосочената проверка настоящият съдебен състав установи, че решението е валидно. По допустимостта му съдът намира следното: От приобщеното ч.гр.д. № 12737 по описа на РС – Пловдив за 2019 г. се установява, че същото е образувано по подадено на 30.07.2019 г. от П. С. И. заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за сумата от 2639,38 лв., представляваща сбор от дължими по изп.дело № 1034/2010 г. по описа на ЧСИ П.И. такси и разноски. Към така подаденото заявление ищецът е приложил сметка № 173236 от 15.07.2019 г. по чл. 79 ЗЧСИ. Заповедният съд е уважил заявлението в цялост и е издал Заповед № 6955 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 31.07.2019 г. Заповедта е връчена на ответницата лично, като в предоставения й двуседмичен срок тя е подала възражение срещу нея. С оглед подаденото възражение на ищеца е указано, че в едномесечен срок от съобщението може да предяви иск за установяване на вземането си. В посочения срок същият е предявил иска си по реда на чл. 422 ГПК. Пред първата инстанция ищецът е направил частичен отказ от предявения иск, поради което на основание чл. 233 ГПК съдът е прекратил производството по делото за сумата от общо 773,30 лв., представляваща сбор от начислени от ЧСИ такси, подробно описани в диспозитива на прекратителното определение, и е обезсилил издадената заповед за изпълнение в тази част. С определението си по чл. 140 ГПК първоинстанционният съд е приел, че предявената от ищеца претенция не е в

достатъчна степен конкретизирана и в тази връзка е предоставил на ищеца възможност да уточни същата, като посочи конкретно всяко изпълнително действие, за което е начислена отделните такси и разноски в изпълнителното производство и датата, на което е било предприето то. В хода на производството по делото на ищеца е дадена допълнително възможност да уточни исковата си молба, като посочи всяко от изпълнителните действия, за които претендира да се дължи такса, по отношение на кой от солидарните длъжници е предприето. Следва да се има предвид, че исковото производство по чл. 422 ГПК се явява продължение на заповедното производство. В него се установява дължимостта на сумата, за която е издадена заповедта за изпълнение, на основаниято, на което е претендирана със заявлението и на което заповедта за изпълнение е издадена, като няма пречка заявителят да предяви по исков ред вземане, което е в по-малък размер от това, за което е получил заповед за изпълнение. В този смисъл следва да има идентитет между страните и предмета на заповедта за изпълнение и установителния иск. В случая съдът намира, че не е налице разминаване между фактическите твърдения, наведени в заповедното производство, и тези, наведени в исковата молба и уточненията към нея. Вярно е, че в заявлението си ищецът е посочил, че претендираната с него сума произтича от неизпълнение от страна на ответницата на задължението да заплати дължими такси и разноски по горепосоченото изпълнително дело и е препратил към издадената от него сметка по чл. 79 ЗЧСИ, без да посочи конкретно всяко изпълнително действие, за което е начислена отделните такси и разноски в изпълнителното производство, датата, на което е било предприето то и съответно срещу кой от длъжниците. Уточнения в този смисъл са наведени от ищеца в образуваното исково производство, но направата им не може да се третира като въвеждане на ново основание, а конкретизиране на вече въведеното такова. По възраженията на ответницата, че част от действията, за които се претендира заплащане на такса, са извършени от ЧСИ след подаване на заявлението и издаване на заповедта за изпълнение (изготвяне на искания за заличаване на възбрани до СВ – Пловдив и на съобщения до вискателя и длъжниците за прекратяване на изп. дело), то съдът намира, че същите правилно са взети предвид от първоинстанционния съд в съответствие с разпоредбата на чл. 235, ал. 3 ГПК. С оглед направените от ищеца уточнения в хода на производството следва да се приеме, че става дума за начислени и включени в сметката по чл. 79 ЗЧСИ авансови такси, чиято дължимост от ответника е въпрос на преценка за основателност на предявената претенция. По изложените съображения съдът намира обжалваното решение като допустимо, поради което следва да бъде проверена неговата правилност.

От фактическа страна между страните не е спорно, а и се установява от приложеното изп.д. № 1034/2010 г. по описа на частен съдебен изпълнител П.И., че същото е било образувано на 02.08.2010 г. с разпореждане на съдебния изпълнител по молба на вискателя „Обединена българска банка“ АД за вземанията му против длъжниците А. И. П. и Т. П. Б. по изпълнителен

лист от 16.06.2010 г., издаден по ч.гр.д. № 7990/2010 г. по описа на Районен съд – Пловдив, с който последните са осъдени да заплатят солидарно сумата от 13 465, 85 лв. – главница по договор за кредит от 09.04.2008 г., сумата от 1 168, 90 лв. – договорна лихва за периода от 18.09.2009 г. до 03.06.2010 г., сумата от 117, 35 лв. – наказателна лихва за периода от 18.09.2009 г. до 03.06.2010 г., ведно със законна лихва от 04.06.2010 г., както и разноските по делото от 949,09 лв. След образуване на изпълнителното дело са предприети действия по проучване имуществото на длъжниците, както и редица изпълнителни действия – налагане на запори и възбрани. В молба от 10.09.2010 г. до ЧСИ П.И. взыскателят е посочил, че е сключил с длъжниците по изпълнителното дело извънсъдебно споразумение за плащане на дълга, като е отправил искане изпълнителното производство да бъде спряно и да бъде вдигнат наложеният заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника Т. П. Б.. Към молбата е приложено сключеното между страните по изпълнителното производство споразумение от същата дата, по силата на което длъжниците са се задължили в срок до 15.09.2014 г. да заплатят на взыскателя сумата от 16800 лв. на 48 месечни вноски от по 350 лв. С разпореждане от 13.09.2010 г. ЧСИ е постановил спиране на изпълнителното производство на основание чл. 432, ал. 1, т. 2 ГПК – по искане на взыскателя. В молба от 12.08.2014 г. взыскателят е посочил, че длъжникът А. И. П. е погасила изцяло задължението си към него, и е отправил искане за прекратяване на изпълнителното производство след заплащане на всички разноски по него. Представена е и справка за осъществените плащания от страна на длъжника в периода от 13.09.2010 г. до 07.08.2014 г., когато задължението към взыскателя е изцяло погасено. Производството по изпълнителното дело не е било прекратено от съдебния изпълнител, като същият е изпратил до длъжниците призовки за принудително изпълнение, в които е отразено задължение за заплащане на сумата от 2620,70 лв. с ДДС, представляваща направени разноски по Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители (ТТРЗЧСИ). На 08.01.2020 г. съдебният изпълнител е издал постановление за прекратяване на изпълнителното производство по изп.д. № 1034/2010 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК.

От сключението по приетата в първоинстанционното производство съдебносчетоводна експертиза се установява, че първоначалният размер на задължението по изпълнителното производство е в размер на сумата от 15 701,19 лв. В хода на производството са сторени разноски в размер на сумата от 2995,38 лв., като са съобразени осъществени от страна на длъжника плащания в общ размер от 356 лв. Начислените такси и разноски съответстват на посочените в тарифата размери. Вещото лице е установило, че на основание т. 3 от тарифата е начислена сумата от 6 лв., на основание т. 4 – 384 лв., на основание т. 5 – сумата от 240 лв., на основание т. 9 сумата от 470,28 лв., по т. 10 – сумата от 36 лв., на основание т. 26 – сумата от 1 463 лв. и на основание т. 31 – сумата от 40,09 лв., от които е налице общ незаплатен

остатък в размер на сумата от 2 639,38 лв. Според експерта по процесната сметка № 173236 от 15.07.2019 г. няма отразени извършени плащания от ответницата.

Отговорността за разноските по изпълнителното производство се урежда по правилата на чл. 79 ГПК, чл. 78 - 84 ЗЧСИ и ТТРЗЧСИ. Съгласно чл. 78 ЗЧСИ такси по изпълнението се събират за извършване на изпълнителни действия и извършването на други действия, като размерът и видът на разноските по изпълнението се определят с тарифа на Министерския съвет по предложение на министъра на правосъдието след съгласуване с КЧСИ. За събиране на таксите по изпълнението се изготвя сметка в два или повече еднообразни екземпляра, подписани от частния съдебен изпълнител, единият от които се връчва на задълженото лице. Обикновените такси се събират само за действия, изрично посочени в Тарифата, а пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес - чл. 82 и 83 ЗЧСИ. Разноските по принудителното изпълнение са винаги за сметка на длъжника, освен когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда или делото се прекрати на основание по чл. 433 ГПК, но не и поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство. Неоснователни са поддържаните от ответницата доводи, че изпълнителното дело следва да се счита за прекратено по силата на закона към 13.09.2012 г. поради настъпила перемпция, тъй като в периода от неговото спиране на 13.09.2010 г. до изтичане на предвидения в чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК от страна на вискателя не са предприемани изпълнителни действия. В тази връзка следва да се има предвид, че двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение, включително доброволно, например по постигнато споразумение между страните – в този смисъл Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г. о. Действително, както бе посочено по-горе, на 13.09.2010 г. производството по изпълнителното дело е спряно с разпореждане на съдебния изпълнител по искане на вискателя с оглед сключено между него и длъжниците споразумение за разсрочено плащане на задължението. От тази дата за период от повече от две години от страна на вискателя не са правени искания за извършване на изпълнителни действия. Настоящият състав на съда намира обаче, че в периода 13.09.2010 г. до 07.08.2014 г., в който по споразумението са правени доброволни плащания и съответно изпълнителното дело е било спряно съгласно уговорките между страните, не е било необходимо вискателят да прави искания за извършване на изпълнителни действия, за да избегне настъпването на перемпцията. С молба от 12.08.2014 г. вискателят е отправил искане до съдебния изпълнител за прекратяване на изпълнителното производство поради заплащане от страна на длъжника А. И. П. на цялото задължение към него. Съдебният изпълнител е издал постановление за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК едва на 08.01.2020 г. В тази връзка следва да се отбележи, че дейността на ЧСИ е процесуално законосъобразна дотогава,

докато той не бъде десезиран от взыскателя, като след този момент той не може да извършва каквито и да е изпълнителни действия.

С оглед на горното, настоящият състав на съда намира, че ответницата следва да отговаря за следните такси, начислени във връзка с предприетото по отношение на нея принудително изпълнение: 1. сумата от 24 лв. с ДДС – такси по т. 5 от ТТРЗЧСИ за следните действия: съобщение до взыскателя „Обединена българска банка“ АД от 31.08.2010 г., връчено на 07.09.2010 г.; 2. сумата от 18 лв. с ДДС – такси по т. 9 от ТТРЗЧСИ за следните действия: запорно съобщение до работодателя на длъжника А.П. – „Галатин“ ЕООД от 13.09.2010 г.; 3. сумата от 48 лв. с ДДС – такси по т. 4 от ТТРЗЧСИ за следните действия: съобщение за вдигане на запор на А. И. П. до ТБ „МКБ Юнионбанк“ АД от 24.09.2010 г., съобщение за вдигане на запор на А. И. П. до „Първа инвестиционна банка“ АД от 24.09.2010 г., съобщение за вдигане на запор на А. И. П. до „Юробанк България“ АД от 24.09.2010 г., съобщение за вдигане на запор до работодателя на А.П. – „Галатин“ ЕООД. Извършването на посочените действия се установява от приложеното изпълнително дело и заключението по изслушаната по делото съдебносчетоводна експертиза. Не могат да бъдат споделени доводите на ответницата, че тези действия са свързани с изпълнителни способи, които са били изоставени от взыскателя, поради което за тях не се дължат такси, тъй като действията по вдигане на наложените запори са осъществени във връзка с постигнатото между страните в изпълнителното производство споразумение и съдържащата се в него уговорка от страна на взыскателя да не се предприемат принудителни действия по събиране на вземането. Не се дължат в полза на съдебния изпълнител таксите, начислени по т. 5 от ТТРЗЧСИ за следните действия: призовка за принудително изпълнение до длъжника А.П. от 14.08.2014 г., връчена на 11.09.2014 г. – 24 лв., съобщение до длъжника А.П. от 16.09.2014 г., връчено на 02.10.2014 г. – 24 лв., съобщение до длъжника А.П. от 26.09.2014 г., връчено на 02.10.2014 г. – 24 лв., съобщение до длъжника А.П. от 18.02.2019 г., връчено на 19.02.2019 г. – 24 лв., съобщение до длъжника А.П. от 15.07.2019 г., връчено на 16.07.2019 г. – 24 лв., съобщение до взыскателя „Обединена българска банка“ АД за прекратяване на изпълнителното дело от 08.01.2019 г. – 24 лв., съобщение до длъжника А.П. АД за прекратяване на изпълнителното дело от 08.01.2019 г. – 24 лв., таксата по т. 10 от ТТРЗЧСИ за изготвяне на искане за заличаване на възбрана до Служба по вписванията за длъжника А.П. в размер на 18 лв., както и таксата по т. 3 от ТТРЗЧСИ за изготвяне искане за обща справка до ТД на НАП от 14.08.2014 г. за длъжника А.П. в размер на 6 лв. Посочените такси са били начислени за действия, извършени от съдебния изпълнител, след като вземането на взыскателя по изпълнителното дело е било погасено от длъжниците и делото е било висящо само с оглед събиране на вземането на съдебния изпълнител за претендирани такси и разноски по него. Те представляват допълнително начислени от съдебния изпълнител разходи, свързани със събиране на това вземане, след като вече е бил десезиран от

взискателя, поради което и същите не следва да се поставят в тежест на ответницата – длъжник в изпълнителното производство. Доколкото всеки от длъжниците в изпълнителното производство е страна по самостоятелно процесуално правоотношение, то ответницата не следва да отговаря за таксите по изпълнението, начислени за действия на съдебния изпълнител по отношение на другия длъжник – Т. П. Б.. Следователно правилно първоинстанционният съд е отхвърлил иска за: 1. сумата от 36 лв. с ДДС – такси по т. 4 от ТТРЗЧСИ за следните действия: съобщение за вдигане на запор до работодателя на Т. Б. – УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – 12 лв.; съобщение за вдигане на запор на Т. Б. до „Райфайзенбанк България“ ЕАД от 24.09.2010 г. – 12 лв., съобщение за вдигане на запор на Т. Б. до „Уникредит Булбанк“ АД от 24.09.2010 г. 12 лв.; 2. сумата от 48 лв. с ДДС – такси по т. 5 от ТТРЗЧСИ за следните действия: призовка за принудително изпълнение до длъжника Т. Б. от 14.08.2014 г., връчена на 09.09.2014 г. – 24 лв. и съобщение до длъжника Т. Б. за прекратяване на изпълнителното дело от 08.01.2019 г. – 24 лв.; 3. сумата от 2,28 лв. с ДДС – такси по т. 9 от ТТРЗЧСИ за следните действия: запорно съобщение до работодателя на длъжника Т. Б. – УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД от 31.08.2010 г.; 4. сумата от 18 лв. с ДДС – такси по т. 10 от ТТРЗЧСИ за следните действия: изготвяне на искане за заличаване на възбрана до Служба по вписванията за длъжника Т. Б.. От друга страна, длъжниците по изпълнителното производство отговарят солидарно за заплащане на дължимата пропорционална такса по т. 26 ТТЗЧСИ, като въпрос на вътрешни отношения между тях е как ще разпределят тази отговорност. Посочената такса е за сметка на длъжника, по общото правило на чл. 79, ал. 1 ГПК, когато е платил след започване на изпълнението, без значение от това дали плащането е извършено пряко на взискателя или сумата е постъпила по изпълнителното дело, като следва да се има предвид, че тя се начислява от съдебния изпълнител върху събраната от длъжниците сума. В настоящия случай при положение, че длъжниците са заплатили задължението си на кредитора след образуване на изпълнително производство и предприемане на изпълнителни действия, то те дължат заплащане на таксата за изпълнение на паричното вземане по т. 26 от тарифата. Предвид горното, правилно първоинстанционният съд е уважил претенцията на ищеца за заплащане на дължимата пропорционална такса, чийто размер от 1463 лв. се установява от заключението по изслушаната съдебносчетоводна експертиза. Правилно, на следващо място, първоинстанционният съд е отхвърлил иска за сумата от 16,79 лв. с ДДС, представляваща разноски по т. 31, б. „к“ ТТРЗЧСИ за заплащане на пощенски услуги. Съгласно направената в посочената точка от тарифата забележка тези разноски са за сметка на длъжника, когато за тях е издаден документ по Закона за счетоводството, а наличието на такъв документ действително не се установи по делото.

По делото не се спори, а се установява от приложеното изпълнително дело и съдържащите се в кориците му приходни касови ордери, както и от заключението на съдебносчетоводната експертиза, че ответницата е заплатила

на ищеца общо сумата от 356 лв. Неоснователни обаче се явяват възраженията на ответницата, че посочената сума следва да бъде отнесена към претендираните от ищеца суми. Действително вещото лице не е посочило с всяко от направените плащания кое от вземанията на съдебния изпълнител за такси и разноски е погасено, но от заключението му може да се направи извод, че направените плащания са били съобразени при изготвянето на сметката по чл. 79 ЗЧСИ и съответно не са били претендирани в настоящото производство. Според заключението в хода на изпълнителното производство са били начислени такси и разноски в общ размер от 2995,38 лв., от които е налице незаплатен остатък в размер на 2 639,38 лв., съвпадащ с размера на начислените такси и разноски по процесната сметка, претендирани от ищеца със заявлението по чл. 410 ГПК.

Правилно според настоящия съдебен състав първоинстанционният съд е приел за неоснователно възражението на ответницата за погасяване на вземането на ищеца по давност. Следва да бъдат споделени изложените от съда доводи, че давността е започнала да тече от датата на молбата на възискателя за прекратяване на изпълнителното производство поради удовлетворяване на вземането му – 12.08.2014 г., доколкото тогава са настъпили предпоставките за това и на основание чл. 79 ГПК е възникнало вземането на съдебния изпълнител към длъжника за разноските по изпълнението. От посочената дата до датата на подаване на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение – 30.07.2019 г., не е изтекла общата петгодишна давност.

По изложените съображения настоящият състав на съда намира, че обжалваното решение следва да бъде потвърдено в частта, с която предявеният иск е уважен до сумата от общо 1553 лв. и е отхвърлен за сумата от общо 289,08 лв., като следва да бъде отменено в частта, с която искът е уважен за разликата над 1553 лв. до присъдения размер от 1577 лв.

Като законна последица от изменението на обжалваното решение, присъдените разноски също следва да бъдат ревизирани. Ищецът е сторил разноски за заповедното производство в размер на 52,79 лв. за заплатена държавна такса, от които по съразмерност му се следват 31,06 лв., поради което решението следва да бъде отменено в частта за разликата до присъдения размер от 31,54 лв. Същият е претендирал разноски за първата инстанция в общ размер от 730,50 лв., от които с оглед уважената част от иска му се следват 429,82 лв., поради което обжалваното решение следва да бъде отменено в частта за разликата над тази сума до присъдения размер от 436,47 лв. Ответницата е претендирала пред първата инстанция разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 950 лв., от които сумата от 750 лв. за процесуално представителство в производството по делото и сумата от 200 лв. за допълнително възнаграждение за явяване в две съдебни заседания. По възражение за прекомерност на насрещната страна съдът е намалил претендирания хонорар до размера от 800 лв., който размер следва да бъде база за изчисляване на дължимите разноски, доколкото от страна на

ответницата не е било инициирано производство по чл. 248 ГПК. Така, с оглед отхвърлената част от иска, респективно прекратената част от производството, на същата се следват разноски за първата инстанция в размер на 329,28 лв., поради което следва да ѝ бъде присъдена допълнително сумата от 9,69 лв. В производството пред въззивната инстанция ищецът претендира разноски за заплатени държавна такса в размер на 25 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 360 лв. С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция на същия следва да бъде присъдена сумата от 299,60 лв. Ответницата е претендирала разноски за заплатени държавна такса в размер на 31,54 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., като при този изход на спора следва да ѝ бъде присъдена сумата от 84,37 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 262230 от 16.08.2021 г., постановено по гр. дело № 16570 по описа на РС – Пловдив за 2019 г., **В ЧАСТТА**, с която е признато за установено, че А. И. П., ЕГН: *****, дължи на П. С. И., ЕГН: *****, в качеството му на частен съдебен изпълнител с рег. № 821, сумата от 1553 лв., представляваща незаплатени такси и разноски по изп.д. № 1034/2010 г. по описа на частен съдебен изпълнител П.И., формирана както следва: 1. сумата от 24 лв. с ДДС – такси по т. 5 от ТТРЗЧСИ за следните действия: съобщение до взискателя „Обединена българска банка“ АД от 31.08.2010 г., връчено на 07.09.2010 г.; 2. сумата от 18 лв. с ДДС – такси по т. 9 от ТТРЗЧСИ за следните действия: запорно съобщение до работодателя на длъжника А.П. – „Галатин“ ЕООД от 13.09.2010 г.; 3. сумата от 48 лв. с ДДС – такси по т. 4 от ТТРЗЧСИ за следните действия: съобщение за вдигане на запор на А. И. П. до ТБ „МКБ Юнионбанк“ АД от 24.09.2010 г., съобщение за вдигане на запор на А. И. П. до „Първа инвестиционна банка“ АД от 24.09.2010 г., съобщение за вдигане на запор на А. И. П. до „Юробанк България“ АД от 24.09.2010 г., съобщение за вдигане на запор до работодателя на А.П. – „Галатин“ ЕООД; 4. сумата от 1 463 лв. с ДДС – пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ определена при съобразяване на сумата, дължима по споразумението между взискателя и солидарните длъжници от 10.09.2010 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, а именно 30.07.2019 г., до окончателното погасяване на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 31.07.2019 г. по ч.гр.д. № 12737/2019 г. по описа на РС-Пловдив, **В ЧАСТТА**, с която искът е отхвърлен за разликата над установения размер от 1577 лв. до пълния предявен размер от 1866,08 лв. или за сумата от 289,08 лв., формирана, както следва: 1. сумата от 36 лв. с ДДС – такси по т. 4 от ТТРЗЧСИ за следните действия: съобщение за вдигане на запор до работодателя на Т. Б. – УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – 12 лв.; съобщение за

вдигане на заповест за влизане на Т. Б. до „Райфайзенбанк България“ ЕАД от 24.09.2010 г. – 12 лв., съобщение за влизане на заповест за влизане на Т. Б. до „Уникредит Булбанк“ АД от 24.09.2010 г. 12 лв.; 2. сумата от 216 лв. с ДДС – такси по т. 5 от ТТРЗЧСИ за следните действия: призовка за принудително изпълнение до длъжника Т. Б. от 14.08.2014 г., връчена на 09.09.2014 г. – 24 лв. и съобщение до длъжника Т. Б. за прекратяване на изпълнителното дело от 08.01.2019 г. – 24 лв., призовка за принудително изпълнение до длъжника А.П. от 14.08.2014 г., връчена на 11.09.2014 г., съобщение до длъжника А.П. от 16.09.2014 г., връчено на 02.10.2014 г., съобщение до длъжника А.П. от 26.09.2014 г., връчено на 02.10.2014 г., съобщение до длъжника А.П. от 18.02.2019 г., връчено на 19.02.2019 г., съобщение до длъжника А.П. от 15.07.2019 г., връчено на 16.07.2019 г., съобщение до взыскателя „Обединена българска банка“ АД за прекратяване на изпълнителното дело от 08.01.2019 г., съобщение до длъжника А.П. АД за прекратяване на изпълнителното дело от 08.01.2019 г.; 3. сумата от 2,28 лв. с ДДС – такси по т. 9 от ТТРЗЧСИ за следните действия: заповестно съобщение до работодателя на длъжника Т. Б. – УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД от 31.08.2010 г.; 4. сумата от 18 лв. с ДДС – такси по т. 10 от ТТРЗЧСИ за следните действия: изготвяне на искане за заличаване на възбрана до Служба по вписванията за длъжника Т. Б.; 5. сумата от 0,01 лв. с ДДС – пропорционална по т. 26 от ТТРЗЧСИ определена при съобразяване на сумата, дължима по споразумението между взыскателя и солидарните длъжници от 10.09.2010 г. и 6. сумата от 16,79 лв. с ДДС – такси по т. 31 к от ТТРЗЧСИ за пощенски разходи, **В ЧАСТТА**, с която А. И. П., ЕГН: *****, е осъдена да заплати на П. С. И., ЕГН: *****, сумата от 31,96 лв. – разноси по заповедното производство, и сумата от 429,82 лв. – разноси за производството пред първата инстанция, както и **В ЧАСТТА**, с която П. С. И., ЕГН: *****, е осъден да заплати на А. И. П., ЕГН: *****, сумата от 319,59 лв. – разноси за производството пред първата инстанция.

ОТМЕНЯ Решение № 262230 от 16.08.2021 г., постановено по гр. дело № 16570 по описа на РС – Пловдив за 2019 г., **В ЧАСТТА**, с която е признато за установено, че А. И. П., ЕГН: *****, дължи на П. С. И., ЕГН: *****, в качеството му на частен съдебен изпълнител с рег. № 821, сумата над 1553 лв. до 1577 лв., представляваща незаплатени такси и разноси по изп.д. № 1034/2010 г. по описа на частен съдебен изпълнител П.И., формирана както следва: 1. сумата от 18 лв. с ДДС – такса по т. 10 от ТТРЗЧСИ за следните действия: изготвяне на искане за заличаване на възбрана до Служба по вписванията за длъжника А.П., и 2. сумата от 6 лв. с ДДС – такса по т. 3 от ТТРЗЧСИ за следните действия: искане за обща справка до ТД на НАП от 14.08.2014 г. за длъжника А.П., за която сума е издадена заповест за изпълнение на парично задължение от 31.07.2019 г. по ч.гр.д. № 12737/2019 г. по описа на РС-Пловдив, както и **В ЧАСТТА**, с която А. И. П., ЕГН: *****, е осъдена да заплати на П. С. И., ЕГН *****, сумата над 31,06 лв. до 31,54 лв. – разноси за заповедното производство, и

сумата над 429,82 лв. до 436,47 лв. – разноски за производството пред първата инстанция, **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. С. И., ЕГН: *****, в качеството му на частен съдебен изпълнител с рег. № 821, иск за признаване за установено, че А. И. П., ЕГН: *****, му дължи сумата над 1553 лв. до 1577 лв., представляваща незаплатени такси и разноски по изп.д. № 1034/2010 г. по описа на частен съдебен изпълнител П.И., формирана както следва: 1. сумата от 18 лв. с ДДС – такса по т. 10 от ТТРЗЧСИ за следните действия: изготвяне на искане за заличаване на възбрана до Служба по вписванията за длъжника А.П., и 2. сумата от 6 лв. с ДДС – такса по т. 3 от ТТРЗЧСИ за следните действия: искане за обща справка до ТД на НАП от 14.08.2014 г. за длъжника А.П., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 31.07.2019 г. по ч.гр.д. № 12737/2019 г. по описа на РС-Пловдив.

ОСЪЖДА А. И. П., ЕГН: *****, да заплати на П. С. И., ЕГН: *****, сумата от 299,60 лв. – разноски за производството пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА П. С. И., ЕГН: *****, да заплати на А. И. П., ЕГН: *****, сумата от 84,37 лв. – разноски за производството пред въззивната инстанция, както и допълнително сумата от 9,69 лв. – разноски за производството пред първата инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____